

Απόφαση 208 / 2018 (Α1, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 208/2018

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές: Γεώργιο Λέκκα Αντιπρόεδρο του Αρείου Πάγου, Αθανάσιο Καγκάνη - Εισηγητή, Αλτάνα Κοκκοβού, Ιωάννη Μπαλιτσάρη και Αγγελική Τζαβάρα Αρεοπαγίτες.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του, στις 6 Νοεμβρίου 2017, με την παρουσία και του Γραμματέα Γεωργίου Φιστούρη, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Του αναιρεσείοντος: Β. Α. του Κ., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Εμμανουήλ Διαμαντάρα και κατέθεσε προτάσεις.

Του αναιρεσιβλήτου: Κ. - Κ. Γ. του Δ., κατοίκου ..., ο οποίος παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου του Παναγιώτη Κουρνούτου και κατέθεσε προτάσεις.

Η ένδικη διαφορά άρχισε με την από 24/5/2011 αγωγή του ήδη αναιρεσείοντος, που κατατέθηκε στο Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 1093/2015 οριστική του ίδιου Δικαστηρίου και 731/2017 του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών. Την ανάιρεση της τελευταίας απόφασης ζητεί ο αναιρεσείων με την από 18/5/2017 αίτησή του.

Κατά τη συζήτηση της αίτησης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο πληρεξούσιος του αναιρεσείοντος ζήτησε την παραδοχή της αιτήσεως, ο πληρεξούσιος του αναιρεσιβλήτου την απόρριψή της και καθένας την καταδίκη του αντίδικου μέρους στη δικαστική δαπάνη.

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά το άρθρο 520 παρ. 1 ΚΠολΔ το έγγραφο της εφέσεως πρέπει να περιέχει τα στοιχεία που απαιτούνται κατά τα άρθρα 118 έως 120 ΚΠολΔ και τους λόγους αυτής. Ως λόγος εφέσεως ή και αντεφέσεως, μπορεί να προβληθεί κάθε πλημμέλεια της αποφάσεως, δηλαδή και εκείνη που οφείλεται σε παραδρομή του δικαστηρίου και θα μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο διορθώσεως της (αποφάσεως) κατά το άρθρο 315 ΚΠολΔ. Ειδικότερα με έφεση ή αντέφεση μπορεί να ζητηθεί η διόρθωση της πρωτόδικης αποφάσεως με συμπλήρωση του διατακτικού της, όταν από παραδρομή δεν έχουν

συμπεριληφθεί στο συνολικό ποσό που επιδικάστηκε, κονδύλια, που με το σκεπτικό της αποφάσεως έγιναν δεκτά και αναγνωρίστηκε η υποχρέωση καταβολής τους. Η διόρθωση αυτή μπορεί να είναι αντικείμενο και αντεφέσεως, εφόσον αφορά το προσβληθέν κεφάλαιο της αποφάσεως, ή κεφάλαιο αναγκαίως συνεχόμενο μ' αυτό (ΑΠ 842/1976). Περαιτέρω, από τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 14 ΚΠολΔ προκύπτει ότι, ιδρύεται λόγος αναιρέσεως αν το δικαστήριο παρά το νόμο, κήρυξε ή δεν κήρυξε ακυρότητα, έκπτωση από δικαίωμα ή απαράδεκτο. Ο λόγος αυτός αναφέρεται σε ακυρότητες δικαιώματα και απαράδεκτα από το δικονομικό μόνο δίκαιο (ΟΛΑΠ 2/2001, ΑΠ 2001/2009) ενώ οι ακυρότητες από το ουσιαστικό δίκαιο ελέγχονται μέσω του λόγου 559 αρ. 1 ΚΠολΔ (ΑΠ 1518/2008, ΑΠ 558/2008). Μέσω του παραπάνω, από το αρθρ. 559 αρ. 14 ΚΠολΔ, λόγου ελέγχονται, πλην άλλων, το παραδεκτό της άσκησης ενδίκων μέσων (ΑΠ 371/2008), των προσθέτων λόγων έφεσης, της αντέφεσης, των ανακοπών (άρθρ. 583 επ. 632, 933 ΚΠολΔ) και των προσθέτων λόγων αυτών καθώς και το παραδεκτό της προβολής των ισχυρισμών (ΑΠ 1014/2010, ΑΠ 1330/2002).

Με τον πρώτο λόγο της αναιρέσεως προβάλλεται από τον αναιρεσείοντα η, από το άρθρο 559 αρ. 14 ΚΠολΔ, αιτίαση με την επίκληση ότι, παρά το νόμο, η προσβαλλομένη απόφαση έκρινε (ως) παραδεκτή την από τον αναιρεσίβλητο ασκηθείσα αντέφεση, παραλείποντας να κηρύξει το απαράδεκτο αυτής ενόψει του ότι αφενός η αιτηθείσα με την τελευταία (αντέφεση) διόρθωση της πρωτοδίκου αποφάσεως (αναφορικά με τα αναφερόμενα σ' αυτή αγωγικά κονδύλια, τα οποία αν και εγένετο δεκτά ως ουσιαστικά βάσιμα στο σκεπτικό αυτής, παραλείφθηκαν να επιδικασθούν, με σχετική διάταξη του διατακτικού της) δεν μπορούσε να ζητηθεί με αντέφεση από το Εφετείο, αλλά μόνο με σχετική αίτηση από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, που την είχε εκδοθεί και αφετέρου ότι το περιεχόμενό της (αντεφέσεως) δεν αφορούσε στο προσβληθέν με την έφεση του (αναιρεσείοντος) κεφάλαιο, της πρωτοδίκου αποφάσεως ή άλλο (κεφάλαιο) αναγκαίως μ' αυτό συνεχόμενο. Ο λόγος αυτός κρίνεται απορριπτέος κατά μεν το πρώτο σκέλος του ως αβάσιμος νομικά ενόψει των εκτεθέντων στη μείζονα σκέψη αναφορικά με τη δυνατότητα διορθώσεως της πρωτοδίκου αποφάσεως με έφεση η αντέφεση, κατά δε το δεύτερο (σκέλος του) ως ουσιαστικά αβάσιμος αφού από την παραδεκτή επισκόπηση των δικογράφων της εφέσεως και αντεφέσεως προκύπτει η συνδρομή των απαιτήτου για το παραδεκτό της αντεφέσεως προϋποθέσεως, της αναφορά δηλαδή τον κατά τα άνω αντικειμένου αυτής (αναγνωρισθέντα ως ουσιαστικά βάσιμα αλλά μη επιδικασθέντα αγωγικά κονδύλια δαπανών μισθίου βυτιοφόρου), σε κεφάλαιο αναγκαίως συνεχόμενο με αυτό που προσβλήθηκε με την έφεση (ουσιαστική βασιμότητα των επιδικασθέντων αγωγικών κονδυλίων για μισθώματα και δαπάνες του ίδιου ως άνω μισθίου).

Κατά τη διάταξη του αρθρ. 559 αριθ. 1 του Κ.ΠολΔ., αναίρεση επιτρέπεται μόνο αν παραβιάστηκε κανόνας του ουσιαστικού δικαίου, στον οποίο περιλαμβάνονται και οι ερμηνευτικοί κανόνες των δικαιοπραξιών. Ο κανόνας δικαίου παραβιάζεται, αν δεν εφαρμοστεί, ενώ συνέτρεχαν οι πραγματικές προϋποθέσεις αυτές, καθώς και αν εφαρμοστεί εσφαλμένα, η δε παραβίαση εκδηλώνεται είτε με ψευδή ερμηνεία, είτε με κακή εφαρμογή, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή (Ολ.ΑΠ 7/2006, 4/2005).

Περαιτέρω, κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 19 του ΚΠολΔ αναίρεση επιτρέπεται αν η απόφαση δεν έχει νόμιμη βάση και ιδίως αν δεν έχει καθόλου αιτιολογίες, ή έχει

αιτιολογίες αντιφατικές ή ανεπαρκείς σε ζητήματα που ασκούν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Από την υπόψη διάταξη, που αποτελεί κύρωση της παράβασης του άρθρου 93 παράγραφος 3 του Συντάγματος προκύπτει ότι ο προβλεπόμενος απ' αυτή λόγος αναίρεσης ιδρύεται όταν στην ελάχισσυνα πρόταση του νομικού συλλογισμού δεν εκτίθενται καθόλου πραγματικά περιστατικά (έλλειψη αιτιολογίας), ή όταν τα εκτιθέμενα δεν καλύπτουν όλα τα στοιχεία που απαιτούνται βάσει του πραγματικού του εφαρμοστέου κανόνα δικαίου για την επέλευσή της έννομης συνέπειας που απαγγέλθηκε ή την άρνησή του (ανεπαρκής αιτιολογία), ή όταν αντιφάσκουν μεταξύ τους (αντιφατική αιτιολογία (Ολ. ΑΠ 1/1999). Δεν υπάρχει όμως ανεπάρκεια αιτιολογιών, όταν η απόφαση περιέχει συνοπτικές αλλά πλήρεις αιτιολογίες. Εξάλλου, το κατά νόμο αναγκαίο περιεχόμενο της ελάχισσων πρότασης προσδιορίζεται από τον εκάστοτε εφαρμοστέο κανόνα ουσιαστικού δικαίου, του οποίου το πραγματικό πρέπει να καλύπτεται πλήρως από τις παραδοχές της απόφασης στο αποδεικτικό της πόρισμα, και να μην καταλείπονται αμφιβολίες. Ελλείψεις δε αναγόμενες Μόνο στην ανάλυση και στάθμιση των αποδεικτικών μέσων και γενικότερα ως προς την αιτιολόγηση του αποδεικτικού πορίσματος, αν αυτό διατυπώνεται σαφώς, δεν συνιστούν ανεπαρκείς αιτιολογίες (Ολ. ΑΠ 861/1984). Δηλαδή, μόνο το τι αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε είναι ανάγκη να εκτίθεται στην απόφαση πλήρως και σαφώς, και όχι γιατί αποδείχθηκε ή δεν αποδείχθηκε. Τα^ επιχειρήματα δε του δικαστηρίου, που σχετίζονται με την εκτίμηση των αποδείξεων δεν συνιστούν παραδοχές επί τη βάσει των οποίων διαμορφώνεται το αποδεικτικό πόρισμα και ως εκ τούτου δεν αποτελούν "αιτιολογία" της απόφασης, ώστε στο πλαίσιο της ερευνώμενης διάταξης του άρθρου 559 αριθ. 19 να επιδέχεται αυτή μομφή για αντιφατικότητα ή ανεπάρκεια, ενώ δεν δημιουργείται ο ίδιος λόγος αναίρεσης του αριθμού 19 του άρθρου 559 του ΚΠολΔ ούτε εξαιτίας του ότι το δικαστήριο δεν αναλύει ιδιαιτέρως και διεξοδικά τα μη συνιστώντα αυτοτελείς ισχυρισμούς επιχειρήματα των διαδίκων, οπότε ο σχετικός λόγος αναίρεσης απορρίπτεται ως απαράδεκτος, (ΑΠ 1703/2009, ΑΠ 1764/2007, ΑΠ 346/2006). Εξάλλου, κατά το άρθρο 574 ΑΚ με τη σύμβαση της μίσθωσης πράγματος ο εκμισθωτής έχει υποχρέωση να παραχωρήσει στο μισθωτή τη χρήση του πράγματος για όσο χρόνο διαρκεί η σύμβαση και ο μισθωτής να καταβάλει το συμφωνημένο μίσθωμα. Ο μισθωτής δεν απαλλάσσεται από το μίσθωμα, αν εμποδίζεται να χρησιμοποιήσει το μίσθιο από λόγους που αφορούν τον ίδιο, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 596 ΑΚ. Έχει δικαίωμα όμως να αφαιρέσει από το μίσθωμα καθετί που ωφελήθηκε ο εκμισθωτής χρησιμοποιώντας το μίσθιο με άλλο τρόπο. Από τις παραπάνω διατάξεις προκύπτει ότι επί μίσθωσης ορισμένης διάρκειας ο μισθωτής, στον οποίο παραχωρήθηκε η χρήση του μισθίου, υποχρεούται να καταβάλει το συμφωνημένο-μίσθωμα στο μισθωτή, και αν ακόμη αδυνατεί από λόγους που αφορούν τον ίδιο ή δεν θέλει να κάνει χρήση του μισθίου. Έτσι, αν ο μισθωτής εγκαταλείψει το μίσθιο πριν τη λήξη του συμφωνημένου χρόνου .χωρίς .νόμιμο ή ,συμβατικό δικαίωμα, η μίσθωση δεν λύνεται και μισθωτής υποχρεούται να καταβάλει το μίσθωμα για ολόκληρο το μέχρι τη λήξη υπόλοιπο χρόνο της μίσθωσης, έστω και αν δεν κάνει χρήση του μισθίου για λόγους που αφορούν τον ίδιο, ή δεν οφείλει κανένα μίσθωμα κατά το χρόνο της εγκατάλειψης του μισθίου (ΑΠ 1109/2013, ΑΠ 1730/2013 ΑΠ 760/2000, ΑΠ 617/2000). Ο μισθωτής απαλλάσσεται από το μίσθωμα εάν καταγγείλει τη μίσθωση για σπουδαίο λόγο, που, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 281, 288, 588, 672 και 766 ΑΚ, συντρέχει όταν δεν είναι δυνατόν να συνεχιστεί η μίσθωση ή όταν η συνέχιση της είναι υπέρμετρα δυσβάστακτη γι' αυτόν ΑΠ 593/2000). Η συνδρομή ή μη σπουδαίου λόγου αξιολογείται με

κριτήρια αντικειμενικά, δεν απαιτείται δηλαδή καταρχήν πταίσμα εκείνου προς τον οποίο απευθύνεται η καταγγελία. Επιβάλλεται, λοιπόν, να γίνει δεκτό ότι σπουδαίος λόγος συντρέχει στις περιπτώσεις που τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά καθιστούν την εξακολούθηση της μίσθωσης για το συμβαλλόμενο που την καταγγέλλει μη αξιώσιμη, σύμφωνα με την καλή πίστη. Τα πραγματικά δε περιστατικά που συνθέτουν τον σπουδαίο λόγο δεν είναι απαραίτητο να αφορούν μόνο εκείνον προς τον οποίο απευθύνεται η καταγγελία δηλαδή να αφορούν το πρόσωπο του ή να εμπíπτουν στη σφαίρα των κινδύνων του χωρίς, όμως, να απαιτείται και πταίσμα αυτού - αλλά, σε εξαιρετικές περιπτώσεις, να αναφέρονται και στη σφαίρα συμφερόντων του καταγγέλλοντος, ή και μόνον του καταγγέλλοντος, υπό την προϋπόθεση όμως ότι δεν οφείλονται σε υπαιτιότητά του και τούτο διότι κατά γενική αρχή του δικαίου, κανείς δεν μπορεί να αποκομίσει ωφέληματα από την παράνομη ή ανήθικη συμπεριφορά του ή από δικό του πταίσμα (ΑΠ 1582/2014). Με τους δεύτερο και τρίτο λόγους της αναιρέσεως προβάλλονται από τον αναιρεσείοντα οι, από το άρθρο 559 αρ. 1 και 19 ΚΠολΔ, αιτιάσεις με την επίκληση ότι, κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των ουσιαστικού δικαίου, διατάξεων των άρθρων 588 682 και 766 ΑΚ η προσβαλλόμενη απόφαση έκανε δεκτή ως και ουσιαστικά βάσιμη την κατ' αυτού (μισθωτή) από τον αναιρεσίβλητο (εκμισθωτή) ασκηθείσα αγωγή περί καταβολής του συμφωνημένου μισθώματος μετ' απόρριψη, ως ουσιαστικά αβασίμου, της προς απόκρουση αυτής (αγωγής) προβληθείσης από τον ίδιο (αναιρεσείοντα) ενστάσεως, λύσεως της μισθωτικής συμβάσεως λόγω της γενομένης από τον τελευταίο (αναιρεσείοντα) καταγγελίας της για σπουδαίο λόγο, δεχθείσα με ανεπαρκείς αιτιολογίες της ελάσσονος προτάσεως του νομικού της συλλογισμού, τη μη συνδρομή του επικληθέντος για την εν λόγω καταγγελία (σπουδαίου) λόγου παρόλο που τα, ως αποδειχθέντα γενόμενα δεκτά πραγματικά περιστατικά απέκλεισαν την κρίση αυτή επιβάλλοντα την αποδοχή της προβληθείσης ενστάσεως (ως βασίμου ουσιαστικά) και συνακολούθως την απόρριψη της αγωγής.

Στην προκειμένη περίπτωση από την παραδεκτή (άρθρ. 561§2 ΚΠολΔ) επισκόπηση της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, αυτή, μετ' εκτίμηση των εκατέρωθεν προσκομισθεισών αποδείξεων δέχθηκε, αναφορικά με το κρίσιμο για την έκβαση της δίκης ως άνω ζήτημα τα ακόλουθα: "Με το από 1.7.2009 ιδιωτικό συμφωνητικό μίσθωσης ο ενάγων (αναιρεσίβλητος) εκμίσθωσε στον εναγόμενο (αναιρεσείοντα) το υπ' αριθμ. ... ρυμουλκό, μετά ρυμουλκουμένου, φορτηγό αυτοκίνητο βυτιοφόρο υγρών καυσίμων, δημοσίας χρήσεως της κυριότητάς του. Η διάρκεια της μισθώσεως ορίστηκε διετής από 1.7.09 μέχρι 30.6.2011....Το μηνιαίο μίσθωμα συμφωνήθηκε στο ποσό των 4.200 ευρώ, πλέον του ΦΠΑ για το πρώτο έτος της μίσθωσης και στο ποσό των 4.500 ευρώ, πλέον ΦΠΑ, για το δεύτερο έτος. Επιπρόσθετα, εκτός από τον ΦΠΑ, επί του μηνιαίου μισθώματος, τον εναγόμενο μισθωτή βάρυναν όλα τα έξοδα συντήρησης και ασφαλίσεως του μισθίου οχήματος, τα έξοδα φύλαξης του σε ειδικά νόμιμο φυλασσόμενο χώρο στάθμευσης της επιλογής του - η οποία (φύλαξη) ορίστηκε υποχρεωτική το χρόνο που δεν χρησιμοποιείτο το μίσθιο - τα έξοδα ελέγχου ΚΤΕΟ και όλες τις εισφορές, φόροι στο Δημόσιο, καθώς και τα ειδικά ασφάλιστρα πυρκαγιάς και τα έξοδα ADR.

Το μηνιαίο μίσθωμα, μαζί με τις επιβαρύνσεις, του ΦΠΑ, τυχόν τέλους χαρτοσήμου κλπ, ορίστηκε καταβαλλόμενο μέσα στο πρώτο τριήμερο κάθε μισθωτικού μήνα, και επιπρόσθετα συμφωνήθηκε ότι αυτό θα το καταβάλει ο εναγόμενος-μισθωτής ακόμη και

αν δεν χρησιμοποιεί το μίσθιο (όρος 2). Ο εναγόμενος παρέλαβε το μίσθιο σε άριστη κατάσταση, μετά την ανακατασκευή του, μαζί με τον εξοπλισμό του και όφειλε να το αποδώσει στον ενάγοντα κατά τη λήξη της μίσθωσης στην ίδια κατάσταση που το παρέλαβε (όρος 7) και ήταν υποχρεωμένος σε όλη τη διάρκεια της μίσθωσης να προβαίνει με δικά του έξοδα σε όλες τις απαραίτητες εργασίες συντήρησης, αποκατάστασης ή επισκευής των ζημιών και φθορών του οχήματος. Ο ενάγων παραχώρησε τη χρήση του μισθίου από την έναρξη της σύμβασης στον εναγόμενο, ο τελευταίος όμως, παρότι έκανε ανενόχλητη χρήση του μισθίου, εξακολουθεί να οφείλει στον ενάγοντα το υπόλοιπο του μισθώματος του μηνός Οκτωβρίου 2010, ποσού 2.244 ευρώ, πλέον υπολοίπου ΦΠΑ ποσού 518 ευρώ, ως και το ποσό των 605 ευρώ για τη δαπάνη του γενόμενου τότε ελέγχου ADR, δηλαδή το συνολικό ποσό των $(2.255 + 518,88 + 605) = 3.379,88$ ευρώ. Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλουμένη απόφαση του τα ίδια ως άνω έκρινε ορθά εκτίμησε τις αποδείξεις και συνεπώς όσα αντίθετα ισχυρίζεται ο εκκαλών με το σχετικό λόγο έφεσής του είναι αβάσιμα και απορριπτέα.....

Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι στις 12-10-2010, μετά από απαίτηση του εναγομένου-μισθωτή, ο ενάγων προέβη σε όλες τις απαραίτητες ενέργειες για την αύξηση του μικτού βάρους του μισθίου βυτιοφόρου από 40.000 σε 42.000 κιλά. Δύο περίπου μήνες αργότερα και παρότι είχε αυξηθεί το μικτό βάρος του μισθίου, όπως επιθυμούσε ο εναγόμενος, ο τελευταίος αιφνίδια ζήτησε από τον ενάγοντα προφορικά να λύσουν τη μεταξύ τους σύμβαση μισθώσεως πρόωρα και αζημίως, τούτο όμως άμεσα αντικρούστηκε και αποκλείστηκε από τον ενάγοντα. Λίγες ημέρες αργότερα, (με την από 12-1-2011 εξώδικη δήλωσή του που επιδόθηκε στον ενάγοντα στις 14-1-2011, ο εναγόμενος κατήγγειλε την ένδικη σύμβαση, πριν τη λήξη της συμφωνημένης διάρκειάς της, ισχυριζόμενος ότι η συνέχισή της είναι οικονομικά ασύμφορη για τον ίδιο, δεδομένης της οικονομικής κρίσης, της μείωσης της κατανάλωσης στην αγορά των πετρελαιοειδών, αλλά και της απελευθέρωσης του επαγγέλματος των μεταφορέων Δημοσίας Χρήσεως. Ταυτόχρονα γνωστοποιούσε στον ενάγοντα το χώρο στάθμευσης όπου είχε αφήσει το μίσθιο βυτιοφόρο για να το παραλάβει. Ο ενάγων-εκμισθωτής άμεσα αντέκρουσε την άνω καταγγελία και συγκεκριμένα με την από 17-1-2011 εξώδικη δήλωση-απάντησή του, που κοινοποιήθηκε την επομένη ημέρα στον καταγγέλλοντα-εναγόμενο, τη χαρακτήρισε ως παράνομη και αντισυμβατική, αρνήθηκε την παραλαβή του μισθίου, και αφού υπενθύμισε στον ενάγοντα ότι η σύμβαση τους είναι ορισμένου χρόνου, στην οποία εμμένει, του υπενθύμισε ότι τον βαρύνουν όλες οι εξ αυτής πηγάζουσες υποχρεώσεις του, μέχρι τη συμβατική λήξη της, στις 30-6-2011, μεταξύ των οποίων και η αποκατάσταση των φθορών του μισθίου.

Παρά τις επισημάνσεις αυτές και τις αντιρρήσεις του ενάγοντος-εκμισθωτή ο εναγόμενος εγκατέλειψε στις 10-1-2011 το μίσθιο, στο χώρο στάθμευσης του κ. Δ. στον ..., όπως ανέφερε στην άνω έγγραφη καταγγελία του. Για την πρόωρη αυτή καταγγελία της ένδικης σύμβασης μισθώσεως ορισμένου χρόνου, δεν συνέτρεχε σπουδαίος λόγος, όπως ισχυρίστηκε ο καταγγέλλων-εναγόμενος. Ειδικότερα, η οικονομική κρίση, η μείωση της κατανάλωσης των πετρελαιοειδών, αλλά και η απελευθέρωση της κλειστής αγοράς των βυτιοφόρων δημοσίας χρήσεως που έγινε από τις 30-9-2010, δυνάμει του ν.3887/30-9-2010, δεν συνιστούν λόγους που καθιστούν, σύμφωνα με την καλή πίστη, υπέρμετρα δυσβάσταχτη για τον εναγόμενο τη συνέχιση της ένδικης σύμβασης μισθώσεως). Τα περιστατικά αυτά θα μπορούσαν ενδεχομένως να θεμελιώσουν λόγο αναπροσαρμογής του

μισθώματος με ανάλογη με τις επικρατούσες στην αγορά συνθήκες, μείωσή του, την οποία όμως δεν ζήτησε ο εναγόμενος, και σε καμία περίπτωση δεν "δικαιολογούν τη λύση της μίσθωσης πρόωρα με καταγγελία του. Ο εναγόμενος, όχι μόνο δεν ζήτησε τη μείωση του μισθώματος όπως καταδεικνύεται και από περιεχόμενο της ένδικης καταγγελίας του, αφού δεν γίνεται οποιαδήποτε αναφορά σε προγενέστερο τέτοιο αίτημά του - αλλά αντίθετα και μετά την απελευθέρωση της κλειστής αγοράς των βυτιοφόρων με τον ανωτέρω νόμο, χωρίς να επικαλεστεί οποιαδήποτε δυσμενή για τον ίδιο μετατροπή των συνθηκών, αξίωσε από τον ενάγοντα την περαιτέρω αύξηση του μικτού βάρους του μισθίου - όπως και έγινε καταδεικνύοντας έτσι τη βούλησή του για εξακολούθηση της μίσθωσης με τους ίδιους όρους. Μεταγενέστερα όμως μετέβαλε γνώμη και αρχικά ζήτησε την πρόωρη λύση της σύμβασης από τον ενάγοντα και επειδή αυτό αποκλείστηκε, ακολούθως την κατήγγειλε αιφνίδια και χωρίς συνδρομή σπουδαίου λόγου. Εξακολουθώντας δε να ασκεί το ίδιο επάγγελμα-παρά το οικονομικά ασύμφορο τούτου, κατά τους ισχυρισμούς του στην ένδικη καταγγελία και έχοντας αποφασίσει να αντικαταστήσει το μίσθιο με ιδιόκτητο, αγόρασε τέτοιο βυτιοφόρο όχημα με τα ίδια χαρακτηριστικά. Κατόπιν τούτων πρέπει να απορριφθεί ο ανωτέρω, εκ των άρθρων 281,288,588,672 και 766 ΑΚ, ισχυρισμός του εναγομένου για λύση της ένδικης σύμβασης ορισμένου χρόνου με έγκυρη πρόωρη καταγγελία του λόγω συνδρομής σπουδαίου λόγου. Επομένως, ο εναγόμενος, ο οποίος εγκατέλειψε το μίσθιο, στο χώρο στάθμευσης της επιλογής του, και δεν το χρησιμοποίησε έκτοτε για λόγους που αφορούν αποκλειστικά τον ίδιο, οφείλει στον ενάγοντα τα μηνιαία μισθώματα, με το ΦΠΑ και τις επιπρόσθετες συμβατικές επιβαρύνσεις, μέχρι τη συμβατική λήξη της μίσθωσης, έως τις 30-6-2011, δηλαδή για χρονικό διάστημα έξι μηνών που παρέμεινε το μίσθιο στη διάθεση του, σύμφωνα και με τη μείζονα σκέψη που προηγήθηκε".

Έτσι που έκρινε το Εφετείο με την προσβαλλόμενη απόφαση δεν υπέπεσε στις αποδιδόμενες (από το αρθρ. 559 αρ.1 και 19 ΚΠολΔ) ως άνω πλημμέλειες καθόσον, μετ' ορθή ερμηνεία (αναφορικά με την έννοια του σπουδαίου λόγου) των εφαρμοσθεισών, ως άνω, ουσιαστικού δικαίου, διατάξεων των άρθρων 588, 672 και 766 ΑΚ απέρριψε την προς απόκρουση της ενδίκου αγωγής του αναιρεσιβλήτου προταθείσα ένσταση λύσεως της μεταξύ του τελευταίου (ως εκμισθωτή) και του αναιρεσειόντος (ως μισθωτή) υφισταμένης μισθωτικής σχέσεως, λόγω της γενομένης από τον αναιρεσειόντα - μισθωτή καταγγελίας αυτής υπό την επίκληση συνδρομής σπουδαίου λόγου συνισταμένου "στην επελθούσα οικονομική κρίση, τη μείωση της καταναλώσεως των πετρελαιοειδών, και την απελευθέρωση της κλειστής αγοράς των βυτιοφόρων δημοσίας χρήσεως δυνάμει του ν. 3887/20.9.2010, δεχθείσα, με πλήρη, σαφή και χωρίς αντιφάσεις αιτιολογία τη μη συνδρομή του επικληθέντος ως άνω σπουδαίου λόγου με την υποστηρίζουσα την παραδοχή αυτή ορθή αιτιολογία ότι "τα ως άνω [επικληθέντα προς θεμελίωση αυτού (σπουδαίου λόγου) πραγματικά περιστατικά δεν συνιστούν λόγους που καθιστούν, σύμφωνα με την καλή πίστη, υπέρμετρα δυσβάσταχτη για τον εναγόμενο τη συνέχιση της ένδικης σύμβασης μισθώσεως. Τα περιστατικά αυτά θα μπορούσαν ενδεχομένως να θεμελιώσουν λόγο αναπροσαρμογής του μισθώματος με ανάλογη, με τις επικρατούσες στην αγορά συνθήκες, μείωσή του, την οποία όμως δεν ζήτησε ο εναγόμενος, (αναιρεσειών) και σε καμία περίπτωση δεν δικαιολογούν τη λύση της μίσθωσης πρόωρα με καταγγελία του. Ο εναγόμενος, όχι μόνο δεν ζήτησε τη μείωση του μισθώματος-όπως καταδεικνύεται και από περιεχόμενο της ένδικης καταγγελίας του, αφού δεν γίνεται

οποιαδήποτε αναφορά σε προγενέστερο τέτοιο αίτημα του-αλλά αντίθετα και μετά την απελευθέρωση της κλειστής αγοράς των βυτιοφόρων με τον ανωτέρω νόμο, χωρίς να επικαλεστεί οποιαδήποτε δυσμενή για τον ίδιο μετατροπή των συνθηκών, αξίωσε από τον (αναιρεσίβλητο) την περαιτέρω αύξηση του μικτού βάρους του μισθίου-όπως και έγινε-καταδεικνύοντας έτσι τη βούλησή του για εξακολούθηση της μίσθωσης με τους ίδιους όρους. Μεταγενέστερα όμως μετέβαλε γνώμη και αρχικά ζήτησε την πρόωρη λύση της σύμβασης από τον ενάγοντα και επειδή αυτό αποκλείστηκε, ακολούθως την κατήγγειλε αιφνίδια και χωρίς συνδρομή σπουδαίου λόγου. Εξακολουθώντας να ασκεί το ίδιο επάγγελμα-παρά το οικονομικά ασύμφορο τούτου, (κατά τους ισχυρισμούς του στην ένδικη καταγγελία) έχοντας δε αποφασίσει να αντικαταστήσει το μισθίο με ιδιόκτητο, αγόρασε τέτοιο βυτιοφόρο όχημα με τα ίδια χαρακτηριστικά".

Η περαιτέρω, από το άρθρο 559 αρ. 19 ΚΠολΔ, προβαλλόμενη αιτίαση υπό την επίκληση της εκ πλαγίου παραβάσεως των ιδίων ως άνω διατάξεων "λόγω ανεπαρκείας των αιτιολογιών της προσβαλλομένης αποφάσεως σχετικά με την εκτίμηση των αποδείξεων που αφορούν στο κρίσιμο ζήτημα της καταγγελίας", κρίνεται απορριπτέα ως απαράδεκτη ενόψει του ότι αυτή, αναγομένη στην εκτίμηση των αποδείξεων, δεν μπορεί, κατά τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, να θεμελιώσει την προβαλλόμενη ως άνω (από το άρθρο 559 αρ. 19 ΚΠολΔ) αιτίαση.

Υπό τις ως άνω πλήρεις, σαφείς και χωρίς αντιφάσεις παραδοχές αυτές της προσβαλλομένης αποφάσεως οι οποίες δικαιολογούν το αποδεικτικό πόρισμα, υπό την έννοια της ορθής υπαγωγής των ανελέγκτως γενομένων δεκτών ως αποδειχθέντων πραγματικών περιστατικών στο πραγματικό των εφαρμοσθέντων και ως άνω κανόνων δικαίου και καθιστούν εφικτό τον αναιρετικό έλεγχο δεν βρίσκουν έρεισμα εφαρμογής οι προβόμμενες από το αρθρ. 559 αρ. 1 και 19 ΚΠολΔ αιτιάσεις οι οποίες, για το λόγο αυτό, κρίνονται απορριπτέες ως αβάσιμες.

Από τη διάταξη του άρθρου 559 αρ. 1 εδαφ. β' ΚΠολΔ προκύπτει ότι, ο προβλεπόμενος απ' αυτή λόγος αναιρέσεως ιδρύεται όταν το δικαστήριο εσφαλμένα χρησιμοποίησε ή παρέλειψε να χρησιμοποιήσει τα διδάγματα της κοινής πείρας, ήτοι τις γενικές αρχές για την εξέλιξη των φυσικών φαινομένων και των βιοτικών σχέσεων, που συνάγονται επαγωγικά από την εμπειρία, τη συμμετοχή στις συναλλαγές και τις τεχνικές ή επιστημονικές γνώσεις, οι οποίες έχουν γίνει κοινό κτήμα, μόνο όμως αναφορικά με την ανεύρεση δια αυτών της αληθινής έννοιας κανόνα δικαίου ή την υπαγωγή στον κανόνα αυτό των πραγματικών περιστατικών που αποτέλεσαν τις παραδοχές του και όχι για τη συναγωγή εμμέσου αποδείξεως ή αναφορικά με την εκτίμηση της αποδεικτικής αξίας των αποδεικτικών μέσων που προσκομίσθηκαν (ΑΠ 208/11). Για το ορισμένο του λόγου αυτού αναιρέσεως, πρέπει να αναφέρονται στο αναιρετήριο, εκτός των άλλων, ο κανόνας δικαίου για την αληθινή έννοια του οποίου χρησιμοποιήθηκαν ή όχι τα διδάγματα της κοινής πείρας, η έννοια που προσδόθηκε σ' αυτόν από την προσβαλλόμενη απόφαση, την οποία ο αναιρεσείων, χαρακτηρίζει ως εσφαλμένη, η ορθή, κατά τη γνώμη του αναιρεσειόντος, έννοια που προκύπτει από τα επικαλούμενα διδάγματα της κοινής πείρας, τα οποία ο δικαστής είτε χρησιμοποίησε λανθασμένα είτε παρέλειψε να χρησιμοποιήσει, ο προσδιορισμός των διδαγμάτων της κοινής πείρας και ο τρόπος κατά τον οποίο παραβιάσθηκαν (ΑΠ 225/09, ΑΠ 574/10). Κατ' ακολουθίαν αυτών ο τέταρτος λόγος της

αναιρέσεως με τον οποίο προβάλλεται από τον αναιρεσειόντα η από το άρθρο 559 αρ. 1β ΚΠολΔ, αιτίαση με την επίκληση ότι, "η προσβαλλομένη απόφαση παραβίασε κατά την ερμηνεία των κανόνων του ουσιαστικού δικαίου που προανέφερα τα διδάγματα της κοινής πείρας αφού, προκειμένου να κρίνει με βάση τα περιστατικά που δέχτηκε αν με την μεταβολή που επήλθε με το ν. 3887/2010... συνέτρεχε σπουδαίος λόγος που καθιστούσε επιτρεπτή την καταγγελία της μισθώσεως όπως επικράτησε στον κλάδο μας, δεν έλαβε υπόψη ότι και για μένα προσωπικά καθιστούσε το γεγονός αυτό υπέρμετρα, δυσβάσταχτα τη συνέχιση της μισθώσεως" κρίνεται απορριπτέος ως ενδεής της επίκλησης των εκτιθεμένων στην παραπάνω μείζονα σκέψη, ως απαιτούμενων για την πληρότητα του σχετικού από το άρθρο 559 αρ. 1β ΚΠολΔ, λόγου, στοιχείων και ειδικότερα του προσδιορισμού των διδαγμάτων της κοινής πείρας, που, κατά την προσβαλλομένη αιτίαση εσφαλμένως χρησιμοποιήθηκαν ανεξαρτήτως του απαραδέκτου που απορρέει από το ότι, κατά την αιτίαση και παρά τα αντιθέτως επικαλούμενα άνω του αναιρεσειόντα, η εσφαλμένη χρησιμοποίηση των διδαγμάτων κοινής πείρας συνδέεται με την εκτίμηση των αποδείξεων, που δεν μπορεί, κατά τα εκτιθέμενα στη μείζονα σκέψη, να θεμελιώσει την προσβαλλόμενη ως άνω αιτίαση.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 559 αριθ. 11 περ. γ ΚΠολΔ, αναιρέση επιτρέπεται αν το δικαστήριο, παρά το νόμο, δεν έλαβε υπόψη αποδεικτικά μέσα που οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν. Καμιά ωστόσο διάταξη δεν επιβάλλει την ειδική μνεία και τη χωριστή αξιολόγηση καθενός από τα αποδεικτικά α που επικαλέστηκαν και προσκόμισαν οι διάδικοι, αλλά αρκεί η γενική μνεία των κατ' είδος αποδεικτικών μέσων που λήφθηκαν υπόψη (μάρτυρες, έγγραφα, πραγ/νη, ένορκες βεβαιώσεις κ.λπ.). Μόνο αν από τη γενική ή και ρητή ακόμη αναφορά, σε συνδυασμό με το περιεχόμενο της απόφασης, δεν προκύπτει, κατά τρόπο αμφίβολο, (Ολ. Α.Π. 2/2008) ή, κατ' άλλη έκφραση, αδιστάκτως βέβαιο (Ολ. Α.Π. 13-14-15/2005), ότι λήφθηκε υπόψη κάποιο συγκεκριμένο αποδεικτικό μέσο, στοιχειοθετείται ο από το άρθρ. 559 περ. 11 γ' αναιρετικός λόγος (ΑΠ 577/2015, ΑΠ 87, 483, 495, 1461/13).

Με τον πέμπτο λόγο της αναιρέσεως προβάλλεται από τον αναιρεσειόντα η από το άρθρο 559 αρ. 11 γ' ΚΠολΔ, αιτίαση με την επίκληση ότι, παρά το νόμο, η προσβαλλομένη απόφαση δεν έλαβε υπόψη, κατά τη διαμόρφωση του αποδεικτικού της πορίσματος, τα προς απόκρουση της κατ' αυτού από τον αναιρεσίβλητο ασκηθείσας αγωγής αποζημίωσης, μετ' επικλήσεως νομίμως προσκομισθέντα από το ίδιο "30 τιμολόγια από το συνεργείο του Κ. Κ., συνολικού ποσού 11.212.85 ευρώ από τα οποία απεδεικνύετο ότι το όχημα συντηρούνταν κανονικά και σε τακτά χρονικά διαστήματα".

Ο λόγος αυτός κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος αφού, από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλομένης αποφάσεως προκύπτει ότι, η τελευταία έλαβε υπόψη (και) τα παραπάνω τιμολόγια με τη γενική αναφορά "....από όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι....", από την οποία, σε συνδυασμό και με όλο το περιεχόμενο αυτής (προσβαλλομένης αποφάσεως), δεν καταλείπεται καμία αμφιβολία περί του ότι (και) τα εν λόγω τιμολόγια έχουν ληφθεί υπόψη για τη διαμόρφωση του αποδεικτικού πορίσματος. Πρέπει να σημειωθεί εδώ ότι, η δια του ερευνόμενου λόγου προβαλλόμενη περαιτέρω αιτίαση ότι από το παραπάνω αποδεικτικό μέσο συνάγεται αντίθετο πόρισμα από εκείνο που δέχθηκε η προσβαλλομένη απόφαση κρίνεται

απαράδεκτη καθόσον, με την επίκληση της πλήττεται η ανέλεγκτη, κατά το αριθ. 561 παρ. 1 ΚΠολΔ, αναιρετικά αξιολόγηση και εκτίμηση των αποδεικτικών μέσων (ΑΠ 609/13, ΑΠ 495/13, ΑΠ 1127/13).

Ο προβλεπόμενος από το άρθρο 559 αριθ. 12 ΚΠολΔ λόγος αναίρεσης, για παραβίαση των ορισμών του νόμου σχετικά με τη δύναμη των αποδεικτικών μέσων, ιδρύεται όταν το δικαστήριο προσέδωσε στο αποδεικτικό μέσο μεγαλύτερη ή μικρότερη αποδεικτική δύναμη από εκείνη που δεσμευτικά ορίζει γι' αυτό ο νόμος και όχι στην περίπτωση που το δικαστήριο έχει, σύμφωνα με τον κανόνα του άρθρου 340 ΚΠολΔ, την εξουσία να εκτιμήσει ελεύθερα τα αποδεικτικά μέσα, στα οποία περιλαμβάνονται και οι μαρτυρικές καταθέσεις, η εκτίμηση της αξιοπιστίας των οποίων εναπόκειται στην κυριαρχική κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, το οποίο δεν είναι υποχρεωμένο να εκθέσει στην απόφασή του τους λόγους της γενομένης εκτίμησής του (ΑΠ 1078/2017, ΑΠ 907/2006, ΑΠ 419/2004).

Κατ' ακολουθίαν αυτών ο έκτος λόγος της αναίρεσεως με τον οποίο προβάλλεται από τον ανααιρεσίοντα η από το άρθρο 559 αρ. 12 ΚΠολΔ, αιτίαση με την επίκληση ότι η προσβαλλομένη απόφαση παραβίασε τους ορισμούς του νόμου σχετικά με τη δύναμη των αποδεικτικών μέσων καθόσον "αυτή (απόφαση) έπρεπε να δεχθεί ως πλήρως αποδεδειγμένο το γεγονός ότι καθόλη τη διάρκεια της μισθώσεως πραγματοποιούσα όλα τα σέρβις του μισθίου βυτιοφόρου, αφού αυτό βεβαιώνεται από τα ως άνω 30 τιμολόγια του συνεργείου του Κ. Κ...." κρίνεται απορριπτέος, ανεξαρτήτως της αοριστίας του που απορρέει από το μη προσδιορισμό (κατά περιεχόμενο, χρόνο έκδοσης και ποσό) των επικαλούμενων ως άνω τιμολογίων, ως στηριζόμενος στην εσφαλμένη προϋπόθεση ότι τα έγγραφα αυτά (τιμολόγια) διαθέτουν αυξημένη αποδεικτική δύναμη, την οποία κατά τον ανααιρεσίοντα δεν προσέδωσε η προσβαλλομένη απόφαση, η οποία όμως (προϋπόθεση) δεν συντρέχει στην προκειμένη περίπτωση κατά την οποία αυτά (εφόσον δεν πρόκειται για τον εκδότη τους, έναντι (σε βάρος) του οποίου παράγουν πλήρη απόδειξη, Ολ ΑΠ 15/2003), εκτιμούνται ελεύθερα.

Ο από το άρθρο 559 αρ. 8 ΚΠολΔ λόγος αναίρεσεως ιδρύεται αν το δικαστήριο έλαβε υπόψη πράγματα που δεν προτάθηκαν ή δεν έλαβε υπόψη πράγματα που προτάθηκαν και έχουν ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης. Ως πράγματα, νοούνται, πλην άλλων, και οι λόγοι εφέσεως (ΑΠ 294/2017, ΑΠ 845/2011) ανακοπής και διαταγής πληρωμής, (ΑΠ 448/2006) και της εκτελέσεως (ΑΠ 729/11). Ο λόγος αυτός δεν ιδρύεται αν το δικαστήριο που δίκασε έλαβε υπόψη του προταθέντα ισχυρισμό και τον απέρριψε για οποιαδήποτε, τυπικό ή ουσιαστικό, λόγο (ΑΠ 249/2017, ΑΠ 37/2008, ΑΠ 2102/2007).

Με τον έβδομο λόγο της αναίρεσεως προβάλλεται από τον ανααιρεσίοντα η από το άρθρο 559 αρ. 8 ΚΠολΔ αιτίαση με την επίκληση ότι, η προσβαλλομένη απόφαση, παρά το νόμο, δεν έλαβε υπόψη πράγματα προταθέντα και έχοντα ουσιώδη επίδραση στην έκβαση της δίκης και ειδικότερα την δια σχετικού λόγο της εφέσεως του προβληθείσα εσφαλμένη από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο εκτίμηση των αποδείξεων αναφορικά με την "σε καλή κατάσταση παράδοση του βυτιοφόρου προς τον αντίδικο με την καταγγελία της μισθωτικής σύμβασης και την έλλειψη φθορών του μισθίου που προβλήθηκαν από τους αντιδίκους...". Ο λόγος αυτός κρίνεται απορριπτέος ως αβάσιμος αφού, από την παραδεκτή επισκόπηση της προσβαλλομένης αποφάσεως και ιδίως από τις παραδοχές αυτής ότι "Επιπρόσθετα

διαπιστώθηκαν και οι παρακάτω ζημίες και φθορές του μισθίου βυτιοφόρου...Οι ανωτέρω φθορές προκλήθηκαν από τον εναγόμενο (αναιρεσείοντα) κατά το χρονικό διάστημα της χρήσης...είναι πέραν της συνήθους χρήσεως οφειλόμενες σε υπαιτιότητα του μισθωτή... Το ποσό αυτό (7.127,86€) οφείλει ο εναγόμενος (αναιρεσείων) να καταβάλλει στον ενάγοντα (αναιρεσίβλητο) ως αποζημίωση για την αποκατάσταση των ανωτέρω φθορών... Επομένως το Πρωτοβάθμιο δικαστήριο το οποίο τα ίδια δέχθηκε, ορθά κατ' αποτέλεσμα εκτίμησε τις αποδείξεις και συνεπώς όσα αντίθετα ισχυρίζεται ο εκκαλών με το σχετικό λόγο της έφεσης της είναι αβάσιμα και απορριπτά", προκύπτει ότι η προσβαλλομένη απόφαση έλαβε υπόψη της και ερεύνησε τον προταθέντα ως άνω, περί εσφαλμένης εκτιμήσεως των αποδείξεων, λόγο της εφέσεως, τον οποία ακολούθως απέρριψε ως αβάσιμο.

Κατ' ακολουθίαν όλων των ως άνω αναφερθέντων και ενόψει της μη προβολής άλλου αναιρετικού λόγου προς έρευνα, πρέπει ν' απορριφθεί, στο σύνολό της, η ένδικη αίτηση αναιρέσεως, να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο (αρ. 495§4 ΚΠολΔ) και να καταδικαστεί ο αναιρεσείων στη δικαστική δαπάνη του αναιρεσίβλητου (άρθρα 176 και 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Απορρίπτει την [από 18.5.2017 και με αριθμ. καταθ. .../17) αίτηση αναιρέσεως της 731/2017 τελεσίδικου αποφάσεως του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών.

Διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου στο Δημόσιο Ταμείο.

Καταδικάζει τον αναιρεσείοντα στα δικαστικά έξοδα του αναιρεσίβλητου από δύο χιλιάδες επτακόσια (2.700) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, στις 5 Δεκεμβρίου 2017.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, στις 30 Ιανουαρίου 2018.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ